

וכמו חי עומד לעיני הילד היקר אזיקה מרקובסקי, הוא
הקצין של המשטרה אזור מור, שנסתלק זה עתה,
ושוב לא ברור ולא מובן לי מפני-מה ומדוע עתה, כאשר
עודנו רחוק מאוד מזיקנה ;

ואני משער שהיה טוב ו"חזק" בתפקידו, כי עוד בילדותו
הדלה והעלובה במטולה, במלחמת העולם הראשונה, ידע
לשבת בעצמו ולתקן איכשהו את נעלו הקטנה הקרועה מכל
הצדדים.

הילד החביב, האמון על בית האכר-המורה-העברי במטולה
ועל הדיבור העברי הקנאי. איך נעשה במרוצת השנים ל-
קצין-משטרה מצליח — לסיבוכי ישראל פתרונים.

אבל עוד אני מכיר יפה את אחיו יהודה ואת אחותו רוחמה
אשר בנהלל, ואף את הוריהם שעברו לשם הכרתי עוד שנים
רבות — ומתאר אני לי, כי גם אזיקה לא נתרחק הרבה
משרשו בהיותו לקצין אזור מור, המטיל אימה כביכול —
והנה גם הוא הלך.

(״דבר״, יום ו' כ"א בחשון תשכ"ח)